

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון הרב הקדוש
רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

| גליון 128 |

פרשת אחרי קדושים תשפ"ג

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת אחרי קדושים

דבר אל אהרן אחיך (טז, ב). הנה מה שכתוב כאן "אחיך", נראה לומר כי הנה האור החיים הק' פירש על "בקרבתם" - כי מרוב קדושתם והתלהבותם נתקרבו כל כך עד שיצאה נשמתם. וזהו "דבר אל אהרן אחיך" שהוא אחיך בדומה לך, והוא במדרגה גדולה ויש לו גי"כ אהבה ודביקות גדול, על כן צריך הוא להזהר שלא יתקרב יותר מדאי, על כן "אל יבא בכל עת וגו'".

(דברי שלום - קוידניוב)

זכור את מקדש הקודש (טז, לג). אפילו על מקדש הקודש צריך כפרה, אפילו עושה דבר שבקדושה ברוב טהרה וקדושה צריך כפרה, כי אדם אין צדיק בארץ ולא יחטא, שלא יהיה איזה מצוה מצוה בעשייה הזאת, לפי חיוב שלימות עשייתה.

(שס"ה סעיפים להרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע)

אשר יעשה אותם האדם וחי בהם (יח, ה). ואמרו חז"ל (סנהדרין עד): "יחי בהם ולא שימות בהם". פירוש: **וחי בהם** - יראה האדם שבכל עשיותיו תורה ומצות יהיה בחיות ובהתלהבות, ולא שימות בהם - שלא תצא ממנו מצוה מתה ותחשב מת מצוה.

(הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע - אמרות משה)

איש אמו ואביו תיראו (יט, ג). הרה"ק רבי משה מקוברין אמר בשם הרה"ק הר"נ מלכוביץ זי"ע: **אביו ואמו** בלי"א "פאטער ומוטער". צריכים להתיירא מן הפטור ומן המתה. ואמר מרן מקוברין ז"ל: במשך חצי שנה עבדתי את הקדוש ברוך הוא עם מאמר זה.

(אמרות משה)

את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו (יט, ל). יש לבאר על פי מאמר רז"ל (שבת קיח): אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד בגאלין. וזהו "את שבתותי" מיעוט שבתותי שתיים. "ומקדשי תיראו" עיי' תזכר לקיים מצות מורא מקדש, או תראו הוא לשון ראייה ויש אם למסורת.

(דברי שלום - קוידניוב)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

חכמתו מרובה ממעשיו

הרה"ק מקארלין זי"ע אמר, שפעם אחת חפץ המגיד ממעזריטש רבו ז"ל לדבר עמו בעבודתו והוא לא חפץ לשמוע, ואמר שהיה ירא פן חכמתו מרובה ממעשיו על כן לא חפץ לשמוע דברי רבו.

(כתבי הרה"ק ר' מאיר לוי מסארנא ז"ל)

עיטורי קדוש

שידועים הרבה חסידות, נעשה בחינת חכמתו מרובה ממעשיו. וסיפר כי הצדיק רבינו שלמה מקארלין זצוק"ל, עשה פעם אחת מצוה קטנה וקלה, ואמר שעשה אותה כדי שיהיו מעשיו מרובים מחכמתו (שמע שלמה בשם ספר שמועות טובות). המעשה בהרחבה מובא בספר "יהיה אור":

פעם בערב שבת לפנות ערב כשעמד כבר ליד התיבה מעוטף בטליתו לומר הודו, היה אז זמן רב לפני זמן כניסת שבת, ועשה בעצמו חשבון הנפש ומצא שהוא עכשיו במצב של חכמתו מרובה ממעשיו, כי לא הי' לו אז שום הודמנות של מצוה. ופתאום ראה ברוה"ק אשה העומדת בשוק אשר רוצה למכור איזה דבר אבל הקונה הי' לו מטבע גדולה ולא היה לה איפה להחליף המטבע, והצטערה האשה על כך מאד. בראותו זאת הסיר תיכף הרש"ק את טליתו ממנו, והלך לביתו ולקח ספסל שיוכל להגיע מעל הארון ששם הי' לו כסף של צדקה, והלך לשוק והחליף את המטבע לאותו קונה.

לימוד התורה הק' הוא בכלל עשייה

הנה ענין ריבוי החכמה הוא ריבוי השגות עילאיות והתבוננות במחשבה. אך הנה צריך לדעת שלימוד התורה ש"ס ופוסקים גם כשהדבר מרבה חכמתו אין זה שייך כלל ל"חכמתו מרובה ממעשיו", כי הלימוד עצמו הוא עשייה ויגיעה בעבודת ה'.

וכפי אשר נשאל הרה"ק רבי ישראל מסטאלין זי"ע עיי' אחד מהחסידים, שבעת לימודו הוא חושש שחכמתו מרובה ממעשיו, ושאלו איזה עשייה יש לו לעשות אחרי הלימוד, והשיב לו הרה"ק: הלימוד בעצמו הוא עשייה, וענין חכמתו מרובה הוא כשהמוח משוטט בחכמות. וראה עוד בענין זה בגליון צ"ו פרשת שופטים תשפ"ב.

ריבוי החכמה אינו מועיל

מעיקרי שיטתו של רבינו, שהאדם צריך לעבוד את ה' על ידי העשייה. וזאת בשונה מדעתם של צדיקים אחרים שראשית העבודה הוא על ידי התבוננות ומחשבה בגדלות הבורא וידיעת האלוקות, ועל ידי כך יתעורר הלב. דעת רבינו לא היתה כן, אלא הוא סבר שהשגות עילאיות גבוהים הרבה מדעת והשגת האיש ומכווח ויכלתו, ורק על ידי העשייה והעבודה יכול האדם לעורר את נשמתו ולהמשיך עליו הקדושה ממרום, ואדורבא, כאשר חכמתו מרובה ממעשיו ריבוי השמן מכבה את הנר. על כן יש להזהר שהמעשים יהיו העיקר וכל חכמתו תהיה מלוכשת בתוך המעשים.

ובאמת כן תנן באבות (ג, יב): "כל שמעשיו מרובים מחכמתו - חכמתו מתקיימת, וכל שחכמתו מרובה ממעשיו - אין חכמתו מתקיימת".

בהקשר לכך מסופר על הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע, שהיה פעם בעיר אחת, והלך על הבימה בביהמ"ד לאמר דרשה, ופתח פיו הקדוש ואמר בזה"ל: "ידיעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת", ופירש את הפסוק בלשון אשכנז המדוברת: "אין עוד" - מער איז ניט דא צו וויסען. וסיים דבריו אלה וירד מהבימה, וגעו כל העם בבכייה בשמעם הדברים יוצאים מפי קדשו.

ענין זה מבאר לנו את הנהגתו של רבינו שלא הרבה באמירת דברי תורה, וכידוע מכמה סיפורים אשר אמר תיבה אחת או שתיים שדי היה בהן כדי להאיר ולהלהיב את הלבבות.

להוסיף בעשייה

הרה"ק רבי משה מקוברין זצוק"ל היה אומר, שאם היה בידו, היה גונז כל ספרי הצדיקים, וזאת כי על ידי

הצדיק הקדוש רבי שלמה מקרלין זי"ע מחכה ליהודים, להשפיע כמו בחיים חיות

אמונה, יראת שמים, קשר לבורא עולם, שפע ברכה, ישועות ורוב טובה.

הנכם מוזמנים אליו בכל עת, כל השנה!

לתיאום ופרטים נוספים
חייגו ל'מרכז לודמיר':

02-54-35-660

ארחות מאורגנות לקבוצות

שתיית תמה וכיבוד קל

מקוה טהרה מהודר

בית הכנסת לתורה ולתפילה

חדרי אירוח נוחים ומאובזרים

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

הציווי שהציל חיים

ברכות. כך גם ידוע שחזקה מיוחדת היתה לו לרבי יעקב סאמעט להיות ה'ספר' של רבי ישעיה'לה והיה גוזז את שערות ראשו בשעת הצורך (על פי עדותו של ר' יעקב עצמו לכימים, כמעט ולא היה מה לגוזז בראשו, כי פאותיו היו רחבות וגדולות עד מאוד, ברוב יראתו הנודעת).

משפחת סאמעט היתה משפחה קרעסטיעראית רחבה ועניפה, ורבים מבניה קבורים בבית החיים בעיירה. אולם בולטת היתה משפחתו של רבי יעקב חוגתו בשל הרחבות והשפע שהיו מנת חלקם, זאת בשל חנות מכולת פורחת שניהלו בקרעסטיער. עושרם זה נעוץ היה בברכתו של הצדיק, שהעניק את ברכתו לסב ר' יקותיאל הכהן.

והנה ביום בהיר אחד, מעט לפני פרוץ מלחמת העולם הראשונה, קרא רבי ישעיה'לה לשכניו המסורים, ופקד ללא להסביר וללא לפרש כי מוטב להם לקום לאלתר ולקבוע מושבם וביתם בארץ הקודש.

תשעה ילדים היו לבני הזוג סאמעט: יואל, אברהם שמואל, מאיר זאב וואלף, משה, מרדכי יצחק, ישראל חיים, בלימה (אשת ר' מנחם מנדל פעדער), יהושע, ואלישבע צירל (אשת ר' ישראל מרדכי וייסברג). שניים כבר הקימו את ביתם והתגוררו בקרעסטיער.

רבי יעקב חוגתו קמו אפוא עם שבעת ילדיהם אשר בביתם, ויצאו את קרסטיער אל ארץ ישראל.

המכולת המצליחה הועברה לידיו של הבן אברהם שמואל, שנותר בקרעסטיער ונרצח בשואה הי"ד. מתוך דבקותם וקשרם העזו ברבי הקדוש העניקו לידיו את מפתחות ביתם (שעומד על תלו עד היום הזה) ומסרוהו לרשותו לצרכי הכנסת האורחים.

האימפריה האוסטרו-הונגרית שייקרה מאוד את המסע ההיסטורי של משפחת סאמעט, התגייסה ברוב כבוד ללוות את כל חברי המסע, ובצעד מיוחד שערור הדים רבים בעיתונות ובעולם, זכו בני סאמעט והנוסעים הנוספים, לעשות את דרכם עם משלחת מיוחדת שפתחה את דרכם להיכנס ארצה, ונלחמה למענם למול ההתנגדות הטורקית.

בארץ הקדוש שימש רבי יעקב כמלמד תינוקות, ונפטר בדמי ימיו בשנת תרע"ו. הרבנית מינדל נותרה כאלמנה יותר מ-40 שנה, ונודע שמה בכל ירושלים עיר הקודש כבעלת גמ"ח להשאלת כלים, בדים לכיסוי פני הכלה, כוסות רוח, וילון לילדת, הוצאת עין הרע ע"י לחש ועוד. מרבה היתה בימי שישי לחלק כסף לילדי החיידים שהקפידו ללבוש ציצית מעל החולצה.

מרת מינדל המשכיחה את מסורת רבי ישעיה'לה ויסדה בירושלים בית תמחוי שם בישלו כל יום כמות עצומה של מרקים. מדי יום באו עשרות משפחות למלא סירים. היא חילקה סלים עם ככרות לחם לפי גודל המשפחה, כך במשך שנים רבות.

יש מסורת לפיה רבי ישעיה הקדוש מסר למינדל את כח הברכה, ואכן ברכות פיה היו לשם דבר, בהיותה מושיעה יהודים רבים בזש"ק וברפואה שלמה ואת הילדים הקטנים מחולי המגיפות. עד היום הזה נודע קברה בביה"ח סנהדריה כמקום לפעילת ישועות.

לאחר כל המאורעות, חזונו של עולם ומלואו בשנות המלחמה, הובנה הוראתו הנחרצת של רבי ישעיה'לה, על ידה העניק למשפחת סאמעט את חייה לשלל, וכך ניצלו כל בניה מימי האימים שפקדו את אירופה. רבבות צאצאי ר' יעקב ומרת מינדל סאמעט, הפזורים בירושלים, בכל ארץ הקודש ובכל העולם - הלוא הם בכוחו ובזכותו של האי צדיק פועל ישועות בקרב הארץ, רבינו ישעיה ב"ר משה זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

מקורות: צאצאי משפחת סאמעט: הרה"ח ר' דוד נחמן רבינוביץ זצ"ל, ויבדלחטי"א הרה"ח ר' יקותיאל סאמעט זקני חסידי ת"א, שהאיר את עינינו ברחוב לב מאוצרו הגדול; הרה"ח ר' מרדכי גלבשטיין; הרה"ח ר' דוד קלצקין.

בית המדרש של רבי ישעיה'לה ובית הכנסת האורחים

ההוראה התמוהה שיצאה מפיו של רבי ישעיה'לה הותירה את בני הזוג סאמעט הלומים ונדמהים.

לעזוב את הכלי! להותיר את הבית הגדול והחנות המשגשגת המפרנסת אותם בכבוד רב! אולם חזקה עליהם פקודת הרבי, ואמצה מהם אמונתם האיתנה ברבם הנערץ, וכיוון שיצאו המילים מפה קדשו, ידעו הם מיד, למרות הלם הבשורה, שככל שיצא מפיו של רבי ישעיה'לה, יקיימו ויעשו לאלתר ללא שאלות ועוררין. ואם כך, יש להתכונן מיידית למסע הארוך אל עבר ארץ הקודש.

הבית הגדול ורחב הידיים של רבי יעקב סאמעט (מגזע הרה"ק בעל 'אוהב ישראל' מאפטא זיע"א) ורעייתו הצדקת מרת מינדל, שבעיירה קרעסטיער (ב'וֹדְרוֹגְקֶסְטוֹר'), ניצב היה בשכונת ובסמיכות לתל התלפיות, ביתו של הרבי הקדוש ר' ישעיה'לה זיע"א, הבית הקדוש שמעולם לא נסגרו שעריו, ומעולם לא התרוקנו שולחנותיו העמוסים במיטב מאכל ומשקה, בשפע ובנדיבות רבה, להחיות בהם נפש כל יהודי. מכל קצוות אירופה נהרו אל הבית של רבי ישעיה'לה, פשוטי עם לצד נגידים, חסידים לבושי שיראין ויהודים מהוקצעי מראה ולבוש, חכמים ונבונים ומחוסרי דעת, בחורים רבים הנמלטים מאימת חובת גיוסם עם המוני עמך בית ישראל.

רוב שעות היום היתה ניצבת הצדקת מרת מינדל סאמעט בינות לקדרות ענק וסירים מהבילים העומדים על גבי האש הלוהטת, מערבת את התבשילים בכף ענקית, ובד בבד פונה אל התנור הענק להוציא עוד מגש של חלות ריחניות ולחמים טריים שעוד רגע כבר יהיו מונחים בביתו של רבי ישעיה'לה ויהודים ישיבועו בהם את רוחם ונפשם.

במסירות נפש, היתה מרת מינדל טורחת בהכנת כל צרכי בית הכנסת האורחים. בפרט בעת מוצאי שבת - אז היתה שעת השיא בביתו הקדוש של רבי ישעיה'לה, וזאת בשל סעודת מלווה מלכה ההמונית, שנמשכו אליה המוני יהודים מכל מקום, שהגיעו ובאו במסילת הרכבת, להשתתף בסעודה הנודעה במחיצתו של רבי ישעיה'לה. מסופר כי בפקודתו של רבי ישעיה'לה הוכנה 'קויליטש' - חלת ענק, שמרוב גודלה לא נסגרה דלת התנור בעדה, והיו נצרך להביא סוס למקום שידחוף היטב את הדלת לסוגרה...

סעודה מסוגלת זו נמשכת היתה לעיתים עד אור הבוקה, בצילו של הצדיק, ובמעשי ידיה האמונות של הצדקנית מרת מינדל.

אף ביתם הגדול של משפחת סאמעט היווה חלק בלתי נפרד מאוהל הכנסת האורחים של רבי ישעיה'לה ובכל יום אכלו על שולחנם עניים רבים, ומחוסרי בית לנו בחדר מיוחד שהוקצה בעבורם, כשאף בגדיהם כובסו במקום, בידיה של מרת מינדל טובת הלב והרחמנית. מסופר אף על יהודי עיוור גלמוד שהיה בן בית קבוע בבית משפחת סאמעט, ומרת מינדל הצדקנית היתה מוסיפה בשקט לצלחתו עוד ועוד מרק והלה מתפלא היה כיצד המרק איננו נגמר...

רבי יקותיאל הכהן וייסבערג חונתו של רבי יעקב סאמעט, התגורר אף הוא בקרעסטיער, והיה בן אחיו של הרה"ק ר' הירש מרימנוב זיע"א. בעצמו הנהיג עדה ושימש כאדמו"ר מרימנוב במשך עשרים שנה, עד כי גדל אחיינו היתום הרה"ק ר' יוסף, אז ברוב הכנעה וצדקות עזב את כס האדמו"רות לטובת האחייני, ועטה על עצמו אדרת פשטות ותמימות. חוגתו היתה מרת מאליע צירל בת הגה"ק רבי מרדכי יצחק וייסבערג דומ"ץ טראפקאו, אשר קברה ניצב מחוץ לאוהל הרה"ק רבי ישעיה'לה. רבי יקותיאל עלה לארץ הקודש ונפטר בשנת תרס"ו, בידי היו כתבי אדמו"ר רימנוב שנעלמו ברכות השנים והתלאות.

רגשי הערכה עמוקים היו לו לרבי ישעיה'לה הקדוש כלפי רבי יעקב סאמעט ורעייתו, ומנהג קבוע היה לו מדי שבוע ביום שישי, כאשר היה פונה מביתו לעבר המקווה לטבול לכבוד שבת קודש, אזי פונה היה לבית משפחת סאמעט ושואל בשלום בעל הבית וחוגתו ומאחל להם רוב

ילדי רבינו שלמה

חידת השבוע

חידה: כיצד הציל הצדיק רבי ישעיה'לה מקרעסטיער את משפחת סאמעט? הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחגי לקו לודמיר 02-301122, להכנס לשלוחת הילדים - לשלוחה מספר 0, ולפעל לפי ההוראות. בין הפותרים נכונה תגלל זכות רכישת ספרים. את התשובה יש לשלח עד ליום ראשון פרשת אמר

אוצרות ומשגים

איסטנבול. עשה הוא במאמץ את דרכו עד הנה, ומיד עם בואו לקארלין עזר את תשומת הלב של רבים מתושבי המקום, שעקבו אחריו בסקרנות רבה. המשך בשבוע הבא בעזרה

ביום בהיר אחד הופיע ובא בשערי קארלין יהודי מסתורי מהעיר איסטנבול הרחוקה. באותם ימים היו אנשים שהיו מחוללים מופתים על ידי שמוש בכוחות הטמא רחמנא לצלן. כזה היה אותו יהודי מהעיר

היהודי המפורסם מאיסטנבול (א)

ילדי רבינו שלמה היקרים! בהמשך לספור המפלא שספרנו כאן כיצד רבינו שלמה מקארלין גרש רוחות רעות וטמאות בקדשתו העצומה בהיותו בצל המגיד מזלאטשוב, נביא קעת מעשה נוסף מענין זה.